

Dániel könyve – Százhet

A prófétai elbeszélés: Jeroboámtól Jósiásig és a régi ösvények helyreállítása

Jeff Pippenger

2024-02-29

1844-ben az Egyesült Államok protestánsai kivonultak a millerita mozgalomból, és prófétai állásukat Babilon leányaként foglalták el, amint ezt Jeroboám előképezte, amikor a hamis istentiszteleti rendszert bevezette, miután tíz északi törzs elszakadt Júda déli királyságától. Jeroboám két aranyborja, az egyik Bétel városában (jelentése: „Isten háza”/Egyház), a másik pedig Dánban (jelentése: ítélet/Állam), előképe volt az Egyház és Állam ama hamis rendszerének, amely az Egyesült Államokat jellemzi. Jeroboám hamis egyház- és államrendszerének minden eleme ugyanazon mintázat szerint épült fel, amely Áron lázadásában is megmutatkozott. Így Jeroboám hamis istentiszteleti rendszere Áron hamis istentiszteleti rendszerének képmása volt.

Jeroboám hamis rendszere azt az istentiszteleti rendszert jelképezte, amelyet a protestantizmus fenntartott, amikor elszakadt az első angyal mozgalmától, és a pápaság római fenevadának leányává, vagyis képmásává lett. Jeroboám hamis rendszerének bevezetésekor egy júdai próféta szembeszállt oltárával és hamis istentiszteleti rendszerével. 1844-ben, a hitehagyott protestantizmus ama szerepének legkezdetén, amikor a Róma leányaként ábrázolt istentiszteleti rendszert létrehozta, a milleriták hit által beléptek a mennyei szentély Szentek Szentjébe, és felismerték a szombatot, s ezáltal prófétai feddést képviseltek Róma leányai számára, akik úgy döntöttek, hogy továbbra is Róma tekintélyének jelét — a vasárnapünneplést — tartják meg.

Júda prófétája, aki szembeszállt Jeroboámmal, ott és akkor próféciát adott elő.

És az Úr igéje által az oltár ellen kiáltott, és ezt mondta: Ó oltár, oltár! Így szól az Úr: Ímé, fiú születik Dávid házának, Jósiás név szerint; és rajta fogja feláldozni a magaslatok papjait, akik rajta füstölőáldozatot mutatnak be, és emberi csontokat fognak rajta elégetni. És még azon a napon jelt adott, mondván: Ez a jel, amelyet az Úr mondott: Ímé, az oltár meghasad, és a rajta levő hamu kiöntetik. 1 Királyok 13:2, 3.

A prófécia magában foglalta az „oltár” szó megkettőződését. Egy szó vagy kifejezés megkettőzése a prófeciában a második angyal üzenetének jelképe, ily módon azonosítva az 1844-es évet, amikor a második angyal megérkezett, és a protestantizmus elesett, Babilon leányává lett. Ugyanakkor a próféta jelt is adott, miként a milleriták 1844-ben felismerték a szombat jelét. Amint Jeroboám a következő versekben megfenyegette a prófétát, a keze megbénult, így utalva Babilon bélyegére, amelyet akár a homlokra, akár a kézre kényszerítenek rá, s amelyet elfogadva az embert lelkiileg örökre nyomorékká teszi.

Jelen tanulmány szempontjából azt a jövődölést vizsgáljuk, amelyet a próféta így adott elő, azonosítva, hogy „gyermek születik a Dávid házának, név szerint Jósiás; és rajta áldozza meg a magaslatok papjait, akik rajta tömjéneznak, és embercsontokat égetnek el rajta.” A Jósiás név

jelentése: „Isten alapja”, és az adventizmus alapjait jelképezi, amelyek éppen abban a történelemben épültek fel, amelyet Jeroboám hamis istentiszteleti rendszerének beiktatása előképezett. A Jeroboám által bevezetett hamis istentiszteleti rendszeren Jósiás megbünteti azokat a papokat, akik az utánczolt istentisztelet élére álltak.

A próféta nem engedelmeskedett az Úr parancsának, hogy Jeroboám beiktatásáról ne azon az úton térjen vissza, amelyen odament, és hogy Bételben ne egyék és ne igyék. Amikor evett a bételi hazug próféta ételéből, jelképként állíttatott elő annak a halálnak a bemutatására, amely azokra jön majd, akik 1844 után úgy döntenek, hogy visszatérnek a hitehagyott protestantizmus tanaihoz és hamis prófétai módszertanához, amint azt az 1863-as lázadás jelképezi, és azokból táplálkoznak. Azoknak a halálos ágya, akik 1863-ban fellázadtak, ugyanaz a halálos ágy volna, mint a bételi hazug prófétáé. A hitehagyott protestantizmus halálos ágya az 1840. augusztus 11-étől 1844-ig tartó történelem volt, amikor őket, Isten egykori választott népét, félretették, és Róma leányaivá lettek. A laodiceai adventizmus halálos ágya szintén azon időpont között lesz, amikor a hatalmas angyal 2001. szeptember 11-én leszállt, miként azt 1840-ben is tette, és a nagy földrengés órája között, amely a hamarosan eljövendő vasárnapi törvényt jelképezi.

2001. szeptember 11-én megkezdődött a száznegyvennégyezer elpecsételése, és az angyal elkezdett végighaladni Jeruzsálemen, jelet téve azok homlokára, akik sóhajtoznak és jajgatnak a földön (az Egyesült Államokban) és az egyházban (a laodiceai adventizmusban) elkövetett utálatosságok miatt. 2001. szeptember 11-én az atyák bűnei, amelyeket Ezékiel négy utálatossága jelképez, jelenvaló próbaigazságokká lettek az akkor megkezdődött elpecsételési folyamatban.

Az 1863-as próba a millerita mozgalom alapjait érintette, amint azt a Leviticus huszonhat „hét ideje” képviselte, amelyet 1863-ban elutasítottak. A próba azt foglalta magában, hogy valaki kész-e vagy nem kész visszatérni Jeremiás régi ösvényeire, hogy megtalálja a késői eső nyugalomát. Az 1888-as próba a laodiceai gyülekezethez szóló üzenet volt, amint azt Jones és Waggoner vének hirdették, amely egyúttal a hit általi megigazulás üzenete is volt.

1856-ban a Laodiceához szóló üzenet először érkezett meg a millerita mozgalomba, és a „hét idő” megnövekedett világosságával érkezett; ám mind a Laodiceához szóló üzenetben szereplő gyógyszerek által jelképezett tapasztalatot, mind a prófétai történelem üzenetét 1863-ban elutasították. A tapasztalatot „a megjelenés” látomása (mareh) jelképezte, valamint a (chazon) „prófétai történelem” látomása, amelyeket egyaránt elutasítottak. Mindkét látomás 1844. október 22-én teljességedett be, és tizenkilenc évvel később mindkettőt elutasították, mert Jézus mindig a véget azonosítja a kezdettel.

2001. szeptember 11-én az 1863-as és az 1888-as lázadások próbája ismét próbára tevő igazsággá lett, mert mindkettő Jeremiás régi ösvényeihez kapcsolódott. E napon érkezett meg a késői eső üzenete, és megérkezett az 1919-es próba is, mert 1919-ben egy olyan Krisztus hamis evangéliuma lett előterjesztve, amely mentes minden prófétai jelentőségtől, mint a „békesség és biztonság” hamisított üzenete. Amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala 2001. szeptember 11-én alászállt, az elsőtől a harmadikig terjedő versek teljességedtek be, és az elsőtől a harmadikig terjedő versek az „első hang” üzenetét képviselik.

„Honnan ered az az állítás, hogy kijelentettem: New Yorkot árhullám fogja elsöpörni? Ilyet én soha nem mondtam. Azt mondtam, miközben láttam, amint ott emeletről emeletre emelkednek a hatalmas épületek: »Mily rettenetes jelenetek fognak végbemenni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.« A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete teljes egészében figyelmeztetés arra nézve, ami a földre jön. De különösképpen nincs világosságom arra vonatkozóan, mi jön New Yorkra, csupán azt tudom, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledöntetnek Isten hatalmának fordítása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egy szó az Úrtól, egy érintés az ő hatalmas erejétől, és ezek a roppant építmények összedőlnek. Olyan jelenetek fognak végbemenni, amelyek rettenetességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyalának megérkezésével a késői eső permetezni kezdett, és kezdetét vette a Habakuk könyve második fejezetében ábrázolt „prófétai vita”. A vita két, a bibliai prófécia megértésére szolgáló módszertanról, valamint egy hamis és egy igaz késői eső-üzenetről szólt. A vita akkor ér véget, amikor megérkezik a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének „második hangja”, azonosítja Isten végrehajtó ítéletének kezdetét a modern Babilon felett, és kihívja Isten másik nyáját Babilonból. A második hang megérkezése jelzi a száznegyvennégyezer elpecsételése történetének végét, amelyet a negyedik utálatosság jelképez, s ez viszont a laodiceai adventizmus negyedik és egyben utolsó nemzedékét ábrázolja úgy, mint amely a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényénél leborul a nap előtt.

A hiteagyott protestantizmus halálos ágya — az angyal alászállása és az 1844-es bezárt ajtó között — előképe volt a laodiceai adventizmus halálos ágyának, az angyal alászállása és a hamarosan bekövetkező vasárnap törvény bezárt ajtaja között. A júdai prófétát ugyanabba a sírba temették, mint Bétel hazug prófétáját, és amikor Jósiás király megkezdte reformját, éppen ama sír előtt állt. Jósiás király reformja, akinek neve azt jelenti: „Isten alapjai”, akkor kezdődött, amikor Isten 2001. szeptember 11-én elkezdte visszavezetni utolsó napokbeli népét az alapokhoz. Reformja akkor vette kezdetét, amikor megindult a templom helyreállításának munkája.

És lőn Jósiás király tizennyolcadik esztendejében, hogy a király elküldte Sáfánt, Acália fiát, Mesullám fiát, az írástudót, az Úr házába, mondván: Menj fel Hilkiáshoz, a főpaphoz, hogy számlálja meg az ezüstöt, amelyet bevittek az Úr házába, amelyet az ajtó őrzői gyűjtöttek a néptől; és adják azt azoknak a munkásoknak a kezébe, akik az Úr házában felügyeletével vannak megbízva; és ők adják azt azoknak a munkásoknak, akik az Úr házában dolgoznak, hogy kijavítsák a ház rongálódásait, az ácsoknak, az építőknek és a kőműveseknek, továbbá hogy fát és faragott követ vásároljanak a ház kijavítására. Mindazonáltal nem számoltatták el őket a pénzről, amelyet a kezükbe adtak, mert hűségesen jártak el. Hilkiás főpap pedig ezt mondta Sáfánnak, az írástudónak: Megtaláltam a törvény könyvét az Úr házában. És Hilkiás átadta a könyvet Sáfánnak, és ő elolvasta azt. Azután Sáfán, az írástudó, a királyhoz ment, és jelentést tett a királynak, ezt mondván: Szolgáid összegyűjtötték a pénzt, amelyet a házban találtak, és átadták azok kezébe, akik a munkát végzik, akik az Úr házában felügyeletével vannak megbízva. És Sáfán, az írástudó, tudtára adta a királynak, ezt mondván: Hilkiás pap adott nekem egy könyvet. És Sáfán felolvasta azt a király előtt. És lőn, amikor a király

meghallotta a törvény könyvének szavait, megszaggatta ruháit. És megparancsolta a király Hilkiás papnak, Ahikámnak, Sáfán fiának, Akbórnak, Mikája fiának, Sáfánnak, az írástudónak, és Asájának, a király szolgájának, ezt mondván: Menjetek el, kérdezzétek meg az Urat énérettem, a népért és az egész Júdáért e megtalált könyv szavai felől; mert nagy az Úr haragja, amely fellángolt ellenünk, mivel atyáink nem hallgattak e könyv szavaira, hogy mindaz szerint cselekedjenek, ami meg van írva felőlünk. 2 Királyok 22:3–13.

Az az előrejelzés, hogy egy gyermek fog születni, akinek neve Jósiás lesz, 2001. szeptember 11-ét jelöli, amikor a hatalmas angyal alászállt, és visszavezette utolsó napokbeli népét a régi ösvényekre. Ezt az alászállást ugyanannak az angyalnak az 1840. augusztus 11-én történt alászállása jelképezte előre. Mindkét alászállás az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedését jelezte. Az a történelmi személy, akinek neve az iszlám időpróféciája Jelenések könyve 9. fejezetének 15. versében található beteljesedésének előzetes azonosításával és e beteljesedés előzetes kihirdetésével kapcsolódik össze, Jósiás volt.

A Jelenések könyve tizedik vagy tizenharmadik fejezetének angyali alászállásai közül mindkettőben meg van jelölve a „Jósiás” név. Josiah Litch ismertette az iszlámról szóló üzenetet, amely 1840. augusztus 11-én teljessé lett, és 2001. szeptember 11-én a Jeroboám történetében az engedetlen próféta által előterjesztett, Jósiás nevű gyermek születésére vonatkozó prófécia a laodiceai adventizmusban teljessé lett, amikor az angyal visszavezette utolsó napi népét ahhoz az alapvető történethez, amelyben az engedetlen próféta és Jeroboám szembesülése eljutott a maga beteljesedéséhez. A bibliai bizonyágtétel azonosított egy előrejelzést az eljövendő Jósiásról, és amikor az engedetlen próféta által előképezett történelem 1844-ben megismétlődött, nevének előrejelzése ismét belehelyeztetett a próféta elbeszélésbe.

2001. szeptember 11-én Júda törzsének Oroszlánja visszavezette utolsó napi népét Jeremiás ősi ösvényeire, amelyek azt a negyvenhat évet jelképezték, amely alatt a Szövetség Követe templomot épített, hogy ahhoz hirtelen eljöjjön 1844. október 22-én. Jósiás Mózes átkát akkor fedezte fel, amikor megkezdte a templom helyreállításának munkáját. A száznegyvennégyezer munkáját Ézsaiás a helyreállítás munkájaként ábrázolja.

És felépítik a régi romokat, helyreállítják a hajdani pusztulásokat, megújítják a puszta városokat, a sok nemzedéken át tartó pusztulásokat. Ézsaiás 61:4.

Jósiásnak a templom kijavításában és helyreállításában végzett munkája az a munka, amelyről Ézsaiás kijelenti, hogy Isten utolsó napokban élő népe viszi véghez, mert valamennyi próféta többet szól az utolsó napokról, mint azokról a napokról, amelyekben éltek. Ezt a munkát előképezte azoknak a tevékenysége is, akik Ezsdrás idejében kijöttek Babilonból.

Mert szolgák voltunk; mindazáltal a mi Istenünk nem hagyott el bennünket a mi szolgaságunkban, hanem irgalmasságot nyújtott nekünk Perzsia királyainak szeme előtt, hogy adjon nekünk felüdülést, hogy helyreállítsuk Istenünk házáat, kijavítsuk annak romjait, és hogy oltalmat adjon nekünk Júdában és Jeruzsálemben. Ezsdrás 9:9.

Az Ezsdrás által végzett munka akkor valósult meg, amikor kijöttek Babilonból, és ez Jósiás templom-helyreállító munkáját jelképezi, azt a munkát, amelyet Ézsaiás Isten utolsó napokban élő

népével azonosít, és amely 2001. szeptember 11-én kezdődött. A Jelenések könyvében János szintén azonosítja ezt a munkát.

És a hang, amelyet a mennyből hallottam, ismét szólt hozzám, és ezt mondta: Menj, vedd el a nyitott kis könyvet, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van. Elmentem tehát az angyalhoz, és ezt mondtam neki: Add nekem a kis könyvet. Ő pedig ezt mondta nekem: Vedd el, és edd meg; keserűvé teszi gyomrod, de szádban édes lesz, mint a méz. Ekkor elvettem a kis könyvet az angyal kezéből, és megettem; és számban édes volt, mint a méz, de amint megettem, gyomrom keserűvé lett. És ezt mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt. És adatott nekem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal ott állt, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és azokat, akik abban imádkoznak. De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és ne mérd meg, mert a pogányoknak adatott; és a szent várost tapodni fogják negyvenkét hónapig. És hatalmat adok az én két tanúmnak, és prófétálni fognak ezerkétszázhatvan napig, zsákruhába öltözve. Jelenések 10:8–11:3.

Ebben a szakaszban János azokat a milleritákat jelképezi, akik megették az angyal kezében levő üzenetet, amikor Ő 1840. augusztus 11-én alászállt, de akik 1844. október 22-én az keserű csalódást is elszenvedték. Az 1844-es keserű csalódásnál állva János azt a kijelentést kapta, hogy neki, mint Isten utolsó napi népének jelképének, meg kell ismételnie az 1840-től 1844-ig ábrázolt tapasztalatot, ezzel előremutatva 2001. szeptember 11-re és az hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényre. Azt mondták neki: „Ismét prófétálnod kell sok népek, és nemzetek, és nyelvek, és királyok előtt”, ami azt jelképezi, hogy az egész világ megvilágosíttatik, amikor a Jelenések tizenharmadik fejezetében az angyal alászáll, amikor a Jelenések könyve tizedik fejezetének története megismétlődik — „sorra sor, sorra sor”.

Annak a történetnek az azonosításával összefüggésben, amely megismétlődött, amikor Isten utolsó napi népe ismét prófétált, János azt az utasítást kapta, hogy „kelj fel, és mérd meg” az Isten templomát. Az ő „mérése” pontosan meghatározásra került, mert az 1844. esztendőbe helyeztetett, ahol gyomra keserűvé lett az október 22-i csalódás miatt. Azt mondták neki, hogy mérje meg a templomot, de hagyja ki a pitvart, amelyről azt közölték vele, hogy a pogányok idejét jelképezi, amikor azok ezerkétszázhatvan évig tapossák a pitvart. Az ezerkétszázhatvan év 1798-ban ért véget. Jánosnak 1798-ban kellett megkezdenie a mérését, és kihagynia az azt megelőző ezerkétszázhatvan évet, amely idő alatt a lelki templomot és a lelki Jeruzsálemet taposták. Ő az 1844-es csalódás idején állt, tehát 1798-tól 1844-ig negyvenhat év telik el. Ez a negyvenhat év jelképezi a templomot.

Amikor Jánosnak — miként Isten utolsó napi népének is — ismét prófétálnia kellett, amint azt 1840 és 1844 között tették, akkor kezdték meg ezt, amikor az angyal alászállt az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedésekor. Ismételt prófétálásuk munkája megkövetelte a templom megmérésének munkáját, és ez a munka a „régis írást” felkutatását jelképezte, vagyis azt a történelmet, amelyet a „templom” ábrázolt, amely az 1798-ban beköszöntött vég idején kezdődött, és az 1844-es nagy csalódással ért véget. Amint hozzáfogtak Jeremiás régi írásainak vizsgálatához, amely János „negyvenhat esztendeig épített temploma”, Mózes átka előkerült a

templomban mindenfelé szétszórt omladékból, és beteljesedett az eljövendő Jósiásra vonatkozó jövendölés. Jósiás munkáját Ézsaiás is ismét azonosítja:

És a tieid felépítik az ősi romokat; sok nemzedék alapjait felrakod, és így neveznek majd: a rések befalazója, a lakható ösvények helyreállítója. Ézsaiás 58:12.

Isten utolsó napi népének helyre kellett állítania a „lakásra való ösvényeket”, amelyek Jeremiás „régí ösvényei”. Fel kellett építeniük az ősi romokat, miként Jósiás és Ezsdrás történetében a munkások is ezt vitték véghez. Az „egymásra következő szabály” módszertanát kellett alkalmazniuk, mert nem csupán az adventizmus alapító történetét kellett „felépíteniük”, amelyet a negyvenhat esztendő templom jelképez, hanem ezzel együtt „sok nemzedék alapjait” is fel kellett állítaniuk. Fel kellett ismerniük, hogy minden reformmozgalom alapozó munkát képvisel, és hogy az „egymásra következő szabály” az 1798-tól 1844-ig terjedő időszak utolsó napi alapjait jelöli meg. Ki kellett javítaniuk a „rés”-et, és a rés az edényen vagy a falon keletkező kezdeti törést jelenti, amely utat nyit a további romlásnak. A „rés”, amelyet helyre kellett állítani, az 1863-as lázadás volt.

Amikor Jósiás 2001. szeptember 11-én megérkezett, Isten utolsó napi népe visszatért Jeremiás ősi ösvényeihez, és elkezdte megmérni a millerita történelmet. Felfedezték a „rés”-et. Felismerték a Miller álmában szereplő ékszerek igazságát, miközben felépítették „a régi romokat”. Felfedezték a „hétyszeres” időszakot, miként Jósiás is tette, és helyreállították a 3Mózes 26 igazságát, és ezáltal helyreállították „az előbbi pusztulásokat”. Amikor helyreállították a 3Mózes 26 „első” és „utolsó” pusztulásait, akkor felismerték, hogy az egyik 1798-ban, a másik pedig 1844-ben ért véget. Így az a munkájuk, amellyel helyreállították az előbbi pusztulásokat, éppen az a „vessző” volt, amely Jánosnak adatott, és amely lehetővé tette számára, hogy megmérje a templomot.

Júda törzsének Oroszlánja visszavezette népét a régi ösvényekre, hogy megtalálhassák a késői eső üzenetét; és a késői eső üzenete az iszlám üzenete, a harmadik jajé. Amikor végül felfedezték Habakuk két szent tábláját, amint azt az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok jelképezik, meglátták, hogy az alap magában foglalta a Jelenések könyve nyolcadik fejezetének „három jaját”, és hogy a második jaj abban az alaptörténetben zárult le, amelyben a millerita templom felépült. Ekkor felismerték azt is, hogy a prófécia három alkalmazásának szabályára vonatkozó megértést Júda törzsének Oroszlánja már korábban elhelyezte, hogy amikor visszatérnek Jeremiás régi ösvényeihez, felismerhessék „a nyugalmat és a felüdülést”, amely a harmadik jaj késői eső üzenete, s amely az első és a második jaj két tanújával azonosíttatik és állíttatik meg.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az ellenség arra törekszik, hogy testvéreink elméjét elterelje attól a munkától, amelynek célja egy nép felkészítése arra, hogy megállhasson ezekben az utolsó napokban. Álervelései arra irányulnak, hogy az elmét elfordítsák a jelen óra veszélyeitől és kötelességeitől. Semminek tekintik azt a világosságot, amelyet Krisztus azért jött a mennyből, hogy Jánosnak adjon népe számára. Azt tanítják, hogy a közvetlenül előttünk álló események nem elég jelentősek ahhoz, hogy különös figyelemben részesüljenek. Hatálytalanná teszik a mennyei eredetű igazságot, és megfosztják Isten népét múltbeli tapasztalatától, helyébe pedig hamis tudományt adnak.

„Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, és kérdezősködjete a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok.” Jeremiás 6:16.

„Senki se igyekezzék lerombolni hitünk alapjait—azokat az alapokat, amelyeket munkánk kezdetén az Ige imádságos tanulmányozása és kijelentés által fektettek le. Ezekre az alapokra építettünk az elmúlt ötven év során. Az emberek azt hihetik, hogy új utat találtak, és hogy erősebb alapot vethetnek annál, mint amely már megvettetett. De ez nagy megtévesztés. Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett.”

„A múltban sokan vállalkoztak új hit építésére, új elvek megalapítására. De meddig állt meg az építményük? Hamarosan összeomlott, mert nem a Kősziklára volt alapozva.

„Vajon az első tanítványoknak nem kellett szembenézniük az emberek kijelentéseivel? Vajon nem kellett meghallgatniuk a hamis elméleteket, majd miután mindent megtettek, szilárdan megállniuk, ezt mondva: »Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett.« 1Korinthus 3:11.”

„Ezért bizalmunk kezdetét mindvégig szilárdan meg kell tartanunk. Isten és Krisztus erőteljes szavakat küldött e népnek, pontról pontra kivezetve őket a világból a jelenvaló igazság tiszta világosságába. Szent tűzzel érintett ajkakkal hirdették Isten szolgái az üzenetet. Az isteni kijelentés pecsétjét nyomta a hirdetett igazság valódiságára.” Testimonies, 8. kötet, 296, 297.